

Sattui kerran kohdalleni
osui yhteen maaliskuuhun
masennus – siis depressio
syötti mulle shaibaa suuhun.

Mietin murhe mielessäni
ranteet, nilkat raatelenko?
Turjotin niin tuskissani
kaulakiikkuun kupsahdanko?

Asuin houruinhoitolassa
elin mielisairaalassa,
lataamossa, laitoksessa
osastolla kaksitoista.

Siellä hulluinhuonehella
voimisteltiin aamusella
päällä laitosvaatekerta
nenästäkin vuoti verta.

Hoitajat kun käski meitä
jonotettiin pillereitä
tropit popsi, bentsot nieli
sairas mieli, kuiva kieli.

Osastolla suljetulla,
oli metkaa seuraa mulla:

Oli Pirkko perheenäiti
unettomuus vaivanansa:
“Lomalla oon Espanjassa”
huiputti anoppiansa.

Maarit, mimmi myssypäinen,
valkotakkein vanha tuttu
aurat, chakrat aatoksissa
tavan järki tainnoksissa.

Käyskenteli käytävillä
herra kunnanvaltuutettu,
dementikko harmaapäinen
vankina kuin tarhakettu.

Lausui Mikko miettiväinen,

totesi kuin sattumalta:

“Diapami nestemäinen
maistuu aivan mansikalta.”

Viikot vieri, vaihtui päivä,
löytyi jälleen järjen häivä.
Feidaantuivat painajaiset,
lykkääntyivät hautajaiset.

Mieli alkoi selkiintyä,
tajuntani tervehtyä.
Vähitellen muuttuu kaikki,
kuuntelehan siekin, Maikki:

Haihtuu, hiipuu pettymykset
jos et piinaas itse ruoki
kuluu loppuun kärsimykset
älä suotta hautaas kuoki.